

Arrest

**nr. 132 115 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 29 maart 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker, samen met zijn moeder, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 5 oktober 2011 vulden verzoeker en diens moeder hun aanvraag om machtiging tot verblijf aan met een aantal stukken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 maart 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 18 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.03.2011 en aanvulling van 05.10.2011 werd ingediend door :

[C.N.] [...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt in een aanvulling dd 05.10.2011 een paspoort voor. Artikel 9bis §1 stelt uitdrukkelijk dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het identiteitsstuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over een identiteitsdocument beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid. (arrest RVV 70.708 dd 25.11.2011, arrest RVS 214.351 dd 30.06.2011) De Omzendbrief van 21.06.2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet voldaan.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 18 maart 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [H.S.] , attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[C.N.] [...], nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Hij betoogt weliswaar dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen “*op basis van het afwijzen van het verzoek tot regularisatie*”, doch dit standpunt vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. In de tweede bestreden beslissing wordt geenszins gesteld dat deze beslissing wordt genomen omdat een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk werd afgewezen, doch wel omdat, ingevolge een afzonderlijk onderzoek, werd vastgesteld dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht:

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Dat op 5 oktober 2011 een akte werd verstuurd inzake regularisatie. Dat deze akte werd verzonden naar de Burgemeester van Kortrijk.

Dat in de akte onder meer werd gesteld :

"AANVULLING VAN HET VERZOEK ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET van 29 maart 2011 (WET VAN 15 DECEMBER 1980), DESNOODS NIEUW VERZOEK ARTIKEI 9 BIS (WET VAN 15 DECEMBER 1980), DESNOODS NIEUW VERZOEK ARTIKEL 9 BIS

" Dat dit verzoek ingediend wordt in hoofdorde als zijnde aanvulling van het verzoek overeenkomstig artikel 9 bis. Dat volkomen subsidiair wanneer de aanvulling niet zou leiden tot een ontvankelijk en gegrond verzoek dit verzoek geldt als zijnde een nieuw verzoek." en dat bij de stukken een stuk 38° zat namelijk het paspoort van [C.]

Dat de bestreden beslissing evenwel zonder enig motivering stelt enkel een oordeel geven nopens het aanvankelijke ingediende verzoek en de erop volgende akte als zijnde loutere aanvulling.

Dat het verzoekschrift in eerste instantie ingediend werd als een aanvulling van een reeds bestaande verzoek. Dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat wat betreft de indiening van een nieuw verzoekschrift zo het eerste verzoekschrift niet ontvankelijk zou zijn, zodat de beslissing niet gemotiveerd is en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de bestreden beslissing ook de zorgvuldigheidsvereiste schendt doordat geen rekening gehouden werd met het feit dat in hoofdorde een aanvulling werd ingediend op bestaande verzoekschriften overeenkomstig artikel 9,3 en 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden door de administratie wanneer een akte inzake regularisatie zonder meer wordt behandeld als een nieuw verzoekschrift tot regularisatie zo deze akte aangeeft dat zij in hoofdorde wordt ingediend als een aanvulling van een bestaand dossier tot regularisatie (Rvv. 112.924 van 13/2/2013 in zake een oud verzoek artikel 9 ter). Dat het omgekeerde uiteraard ook geldt dat wanneer een akte ingediend wordt in hoofdorde als aanvulling en subsidiair als nieuw verzoek, het behoort de bijkomende akte te beoordelen als een nieuw akte zo de oorspronkelijke akte onontvankelijk zou worden verklaard.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCG,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMRRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvul[d]igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene dire[c]t en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAM-BRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat terzelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvul[d]igheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).”

4.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Daarnaast moet worden geduid dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

In casu is het niet betwist dat er geen door verzoeker ingediende asielaanvraag in behandeling was op het ogenblik dat hij een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat hij in zijn aanvraag niet te kennen gaf in de onmogelijkheid te zijn om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen. Het staat evenmin ter discussie dat verzoeker bij het indienen van voormelde aanvraag van 29 maart 2011 niet aantoonde over een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te beschikken.

Verzoeker maakte pas op 5 oktober 2011 een afschrift van zijn paspoort aan verweerder over. De neerlegging van een identiteitsstuk dient in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf echter te worden beschouwd als een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan dient te worden voldaan op het ogenblik van het indienen van deze aanvraag zelf (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256, RvS 24 juli 2013, nr. 224.393). Verweerder kon in voorliggende zaak derhalve, zonder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te schenden, besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, nu verzoeker naliel aan te tonen dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag beschikte over een identiteitsdocument of dat hij was vrijgesteld van de verplichting om aan deze voorwaarde te voldoen.

De Raad dient er voorts op te wijzen dat de eerste bestreden beslissing een antwoord is op verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf die hij via een op 29 maart 2011 gedateerd schrijven indiende en die hij bij brief van 5 oktober 2011 aanvulde. Door te betogen dat hij in zijn schrijven van 5 oktober 2011 duidelijk te kennen gaf dat indien dit schrijven niet als een dienstige aanvulling van zijn eerder ingediende aanvraag kon worden weerhouden het als een nieuwe aanvraag diende te worden beschouwd toont hij niet aan dat verweerder – door aan te geven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 maart 2011, zoals aangevuld bij schrijven van 5 oktober 2011, onontvankelijk is – enige bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Verweerder vermag de verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf die door een vreemdeling worden ingediend afzonderlijk te beoordelen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door, bij het nemen van een beslissing omtrent zijn op 29 maart 2011 gedateerde aanvraag om machtiging tot verblijf, geen rekening te houden met een andere aanvraag die hij, bij brief van 5 oktober 2011, “*volkomen subsidiair*”, indiende. Zijn brief werd door verweerder wel degelijk in aanmerking genomen in de mate dat hij, “*in hoofdorde*” als een aanvulling op zijn aanvraag van 29 maart 2011 werd aangevoerd. De eerste bestreden beslissing bepaalt verder nergens dat zijn schrijven van 5 oktober 2011, in zoverre het in ondergeschikte orde een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf uitmaakt, niet dient te worden behandeld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK